

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 29.

20de juli 1890.

16de aarg.

Jesús og barnet.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, bestalt i forstod. I pakke til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Ridgeway, Iowa.

Mine smaa! Mine smaa! Mine stakkels smaa!

En fortælling fra Sydhavet.

ange hundrede mile herfra ligger et stort hav, som kaldes Sydhavet eller det stille ocean. Her findes en mængde skjønne øer, hvor vinter og sne er ukjendte ting, og hvor de deilige sydens træer og de frugtbare marker skjænker beboerne overflod af føde uden megen møje eller besvær.

„Hvor lykkelige de mennesker maa være, som bor der!“ vil man kanske udbryde. Men desværre er de ikke saa lykkelige endda, og endnu mindre var de det en del aar før tilbage i tiden. Grunden hertil er, at disse skjønne øers beboere for en ikke liden del er henfunktne i hedenstabet blindhed og mørke og en deraf følgende jammer og elendighed, som vi i de kristne lande har vanskeligt for blot at tænke os ind i. I de snere aartier er det dog blevet betydelig bedre i saa henseende; thi ogsaa paa disse øer er evangeliet blevet fyrkyndt og har vundet stor indgang. Hvilken velsignelse bringer ikke hedningemissionen i saadanne ulykkelige lande! Kunde blot ogsaa alle være med i denne gjerning, baade gamle og unge!

Den lille fortælling, som vi nu vil meddele, begynder paa den tid, da disse øer endnu var ganske hedenste. En af dem heder Rajatea. Paa den laa ikke langt fra kysten en hytte af bambusrør under skyggen af et palmetræ; her boede en indfødt

familie; manden var af lav herkomst, medens konen var datter af en høvding.

Netop denne deres forskellige stand blev årsag til ubeskrivelig jammer. Thi da moderen havde født sin første søn, kom straks hendes slegtninge, rev barnet fra hende og slængte det levende hen i en grav, hvor det fik en ynkelig død. Dette var almindelig skik blandt dette vilde hedenste folk, naar forældrene var af forskellig stand.

Til forældrenes store sorg skede denne samme grusomhed baade efter det andet og det tredje barns fødsel. O, hvor bad ikke far og mor om at faa beholde sine smaa; men nei — de mægtige, ubarmhjertige slegtninge var ubønhørlige, og de stakkels børn maatte samme vei som det første.

Efter nogle aars ægteskab døde faderen, medens moderen fremdeles blev ilive. Smidlertid kom der missionærer til Rajatea og fortalte de indfødt om den Herre Jesus, som var kommen ned til jorden for at frelse menneskene og gjøre dem salige. En tid saa det ud til, at Guds ord ikke skulde faa nogen indgang paa øen, men de kristne missionærer tabte ikke modet, og efter flere aars forløb begyndte endelig ikke faa af hedningerne at aabne sine hjerter for frelsens budskab; de kastede væk sine afguder af træ og sten, holdt op med sine grusomme skikke og blev ganske andre folk.

Hvor der før havde staaet blodige afgudsaltre, reiste sig nu venlige smaa kirker, hvori de fortbrune øbeboere bøjede knæ for den Herre Jesus. Hvor der før havde lydt skrig fra kampe og myrderier, tonede nu hellige lovsange mod himmelen. Nu blev ikke længere børn myrdede, saa mange forældre og børn levede nu sammen i den sømmele kjærlighed og takkede Gud for, at han af sin store barmhjertighed havde sendt sine budbringere med fredens evangelium til deres ø.

Men hvorledes gik det nu den mor, som vi ovenfor har fortalt om?

Ogsaa hun lyttede til missionærernes tale. Hun saa, hvorledes forældre glade og lykkelige vandrede med sine børn til kirke; men hun var alene, hun havde ingen smaa, som jublende kunde springe ved hendes side. Hvor ofte maatte hun ikke tænke paa sine myrdede børn! Hun kunde aldrig glemme, hvor rørende hendes mand havde hønsaldt om at faa beholde dem. Hun hørte endnu for sine øren de smaa's ynkelige skrig, naar de blev tagne af de haarde, ukjærlige hænder for at bringes bort for at myrdes.

En dag, som hun atter havde siddet og sorgfuld kastet tankerne tilbage, kommer en kone ind og taler med hende. Medens de sidder sammen, styrter den stakkels mor pludselig op. Hvad var det, denne fremmede havde fortalt? Nei hun syntes ikke at kunne tro det! Det var saa altfor skjønt og herligt til, at det kunde være sandt!

Og dog — hun maa afsted, og det med en gang for at faa erfare, om det kanske alligevel dog kunde være sandt!

Hun maa mange mil paa et lidet fartøi over et stormfuldt hav. Det er muligt, at baaden undervejs vil blive sønderknust mod klipperne eller opslugt af bølgedybet. Men hun tænker ikke paa faren. Intet kan holde hende tilbage. Hun kan næsten ikke vente, indtil man har faaet gjort fartøiet færdigt til afreise.

Endelig støder baaden fra land og styrer afsted udover havet. Men hvad kunde det dog være, som hun havde faaet vide af hin fremmede kvinde, og som havde fyldt hende med saadan længsel efter at drage afsted til fremmede steder? Ja vent blot, saa skal I snart faa det at vide!

Efter en lang fart lander baaden tilslut paa øen Cimeo. Konen iland og skynder sig afsted til en venlig hytte, hvor en broder og søster af hendes afdøde mand bor. Med bankende hjerte styrter hun henimod huset. Hvor spændt er hun ikke paa at erfare, om det var sandhed, hvad den fremmede havde sagt!

Hendes hjerte banker heftigere og heftigere! Nu er hun lige ved huset. Ved døren staar en kjærlig pige. Barnets ansigts-træk er hendes egne. Hun betragter det atter og atter.

Jo — jo — jo — der var ingen tvil længere. Det var hendes egen, hendes forlængst røvede datter, som hun havde anseet for død ligesom sine to andre smaa!

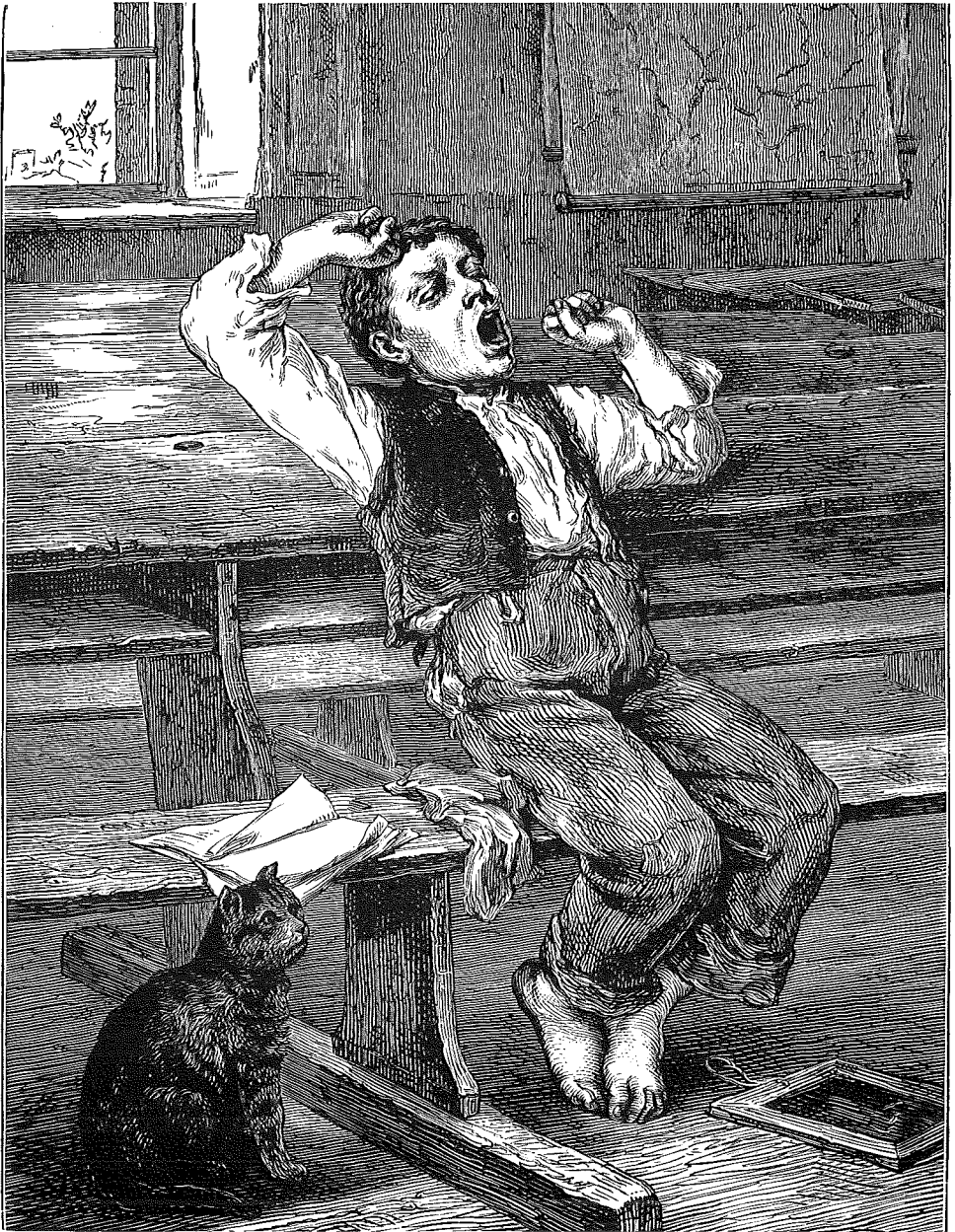
Hun styrter hen til hende, slaar sine arme om hende og trykker hende jublende til sit bryst.

Men hvorledes hænger da dette sammen? Var da ikke alle de tre blevne begravne? Jo, men den sidste af dem var alligevel bleven reddet. Faderen havde nemlig sneget sig efter morderne, og det var lykkedes ham at faa gravet op den lille, inden hun endnu var død. Men hjem boede han ikke at tage barnet, ja ikke engang til moderen boede han at fortælle om dets redning, da han var saa bange for hendes onde slegtninge; han havde derfor i al hemmelighed faaet sendt den lille over til sin broder og søster, som boede paa øen Cimeo, og her var nu barnet vokset op.

Man kan tænke sig til moderens fryd, da hun atter kunde vende tilbage til Rajatea — dennegang ledsaget af en elsket datter. Hvor mange gange tænker I ikke, at hun atter og atter maatte betragte sit barn og kysse hende og græde af glæde!

Til moderens glæde lyttede ogsaa datteren til evangeliet og blev en kristen. Vi kan endnu fortælle om hende, at hun efter moderens død som lærerinde for de indspøjte børn virkede til stor velsignelse blandt sine landsmænd. (Børnet.)

Det er let at sige: Giv os idag vort daglige brød! naar vi allerede har det i huset. Men det er lidt vanskeliggere med et troende hjerte at bede denne bøn da, naar vi intet har i huset, og vi heller ikke ved, hvor det skal komme fra.

Sovnigper.

Eiserfessere.

Den egenkjiærlige dam og det gav- milde kildevæld.

Der var engang en liden kilde oppe mellem bjergene. Den sprøjtede ud en liden strøm vand og sagde: „Skynd dig nu nedover bjerget og lad dig falde ned i floden, som gaar her nedenunder.“ Strømmen drog afsted; den skinnede lig en sølvtraad og funklede som en diamant, medens den skyndte sig nedover for at bringe vandet til floden. Paa sin vei kom den ogsaa forbi en stillestaaende dam eller pøl. „Hallo, hr. strøm!“ raabte den, „hvor skal du hen i en saadan fart?“

„Jeg skal til floden med dette vand, som Gud har givet mig“, svarede den.

„Du er en dum og tosfet skabning“, sagde pølen, „ved du ikke, at sommeren staar for døren, og dersom du giver bort dit vand nu, medens den varme sol skinner paa dig, saa vil du tørre op inden kort tid og omkomme.“ „Godt“, svarede strømmen, „dersom jeg skal dø saa snart, saa faar jeg se til at arbejde alt det jeg formaar, medens dagen varer. Og skal jeg, som du siger miste denne min skat, naar heden kommer, saa er det bedst, jeg giver den fra mig nu, medens jeg har den. Farvel, frøken dam“, og strømmen rislede videre, medens den glædede, velsignede og vederkvægede alt og alle, den mødte paa sin vei nedover.

Pølen lo ad strømmen. „Du stakkels, taabelige skabning“, sagde den ved sig selv. „Ikke vilde jeg give saa meget som en draabe af mit kostelige indhold. Nei, jeg vil saamænd nytte det selv, før end de hede dage kommer.“ Den varme sommer kom. Den faldt ogsaa over den lille strøm. Men træerne kastede sine slyggesfulde grene over den; thi det var den, som havde bragt træet liv og forfriskning. Solen tittede ned mellem grenene og smilede paa dens vaade, friske ansigt, som om den vilde sige: „Jeg skal nok ikke gjøre dig nogen fortræd.“ Smaaflug-

lene nippede til dens sølvbrige væld og sang dens pris, blomstrene aandede sin duft ud over dens bryst, og alle markens dyr leirede sig ud til dens kjølige bred.

Men den stolte, egenkjiærlige pøl, hvorledes gif det den? Den troede ikke paa det ord: „Det er saligere at give end at tage“, og beholdt sit vand for sig selv. Den blev stillestaaende, vandet blev tykt, grumset, stinkende og usundt. Et grønt skum samlede sig paa overfladen, og ingen vilde smage det vand. Endog frøerne og padderne forlod det, og snart tørrede pølen op.

Men strømmen tørrede ikke op. O, nei, Gud havde omsorg for den. Den bar sit vand til floden, og floden bar det til søen. Solen skinnede paa søen og varmede den; dampen hævede sig fra overfladen og dannede skyer. Og skyerne trak sig sammen, tættene og tættene, mørkere og mørkere, indtil de tømte sit indhold, det velsignede regn over bjergene. Den lille kilde deroppe mellem bjergene fik altid ny næring; skjønt den stadig gav bort, blev den dog aldrig tør.

Saa lyder fabelen, kjære barn; men du forstaar nok, at den indeholder en stor og vigtig betydning. Tænk paa Frelserens ord: „Det er saligere at give end at tage.“

Bore hjerter vil blive større, sterkere og bedre ved at give. Vær ikke egenkjiærlig som pølen, jeg har fortalt dig om. Søg hellere at ligne den gavmilde kilde, som overalt, hvor den kom, bragte velsignelse med sig.

En krøbling,

eller

„der skal gaa en retfærdig dom over alle dem, som øve ubarmhertighed“.

Ristoffer var den stemmeste gut i hele byen. Hans forældre straffede ham aldrig, men lod ham gaa sine egne onde veie. Hele nabolaget frygtede ham; thi der gif aldrig en dag, uden han gjorde fortræd.

Især morede han sig med paa alle optænkelige maader at plage den stakkels gamle kone i nabolaget, som var fattig, syg og havde puffel paa ryggen. Hun kom hver dag til brønden for at hente vand og hinkede bestandig tilbage igjen paa sin krykke. Kristoffer stillede sig der midt iveien for hende, hinkede frem og tilbage med en stot, abede efter hende og veltede somoftes hendes vandbøtte, som hun med saa megen møie havde fyldt med vand. „Se paa hende“, sagde han og floggerlo. „Hun ligner en stor S' med en extra krog paa.“

„Stammer du dig ikke“, raabte Karl, som var en snil og brav gut, „stammer du dig ikke over at gjøre nar af en stakkels gammel krøbling?“

„Nei, det stammer jeg mig rigtignok ikke over“, sagde han leende. „Se blot paa hende, hvor hæslig hun er! Var jeg hende, vilde jeg ikke leve en dag længere!“ „Sy“, raabte Karl, og „sy“, stemte alle hans kamerater i med. „Pas paa, at du ikke brækker din egen ryg en dag“, sagde Karl. „Ja, pas bare paa! Det skulde undre mig, om du ikke bliver straffet for din ondskab og nederdrægtighed!“ Karl ilede nu hen til den stakkels kone, fyldte hendes bøtte med vand og bar den hjem for hende. „Gud velsigne dig, barn“, sagde hun taknemmelig, „Gud lønne dig for din hjærlighed.“

Kristoffers slette opførsel kom for lærerens øre, og han maatte til straf sidde efter en time hver dag i en hel uge. Dette syntes nok Kristoffer var en tung og stor straf; men en større og frygteligere straf ventede ham. Den kom fra Herren, som straffer ugudelige børn.

En dag sad Kristoffer i skolevinduet og saa paa de andre gutter, som morede sig nede i gaarden. Han selv fik ikke lov at være med, fordi han var saa uskikkelig. Han morede sig med at pine fluer tildøbe, idet han rev vinger og ben af de stakkels hjælpeløse dyr. Han reiste sig for at fange en

liden flue, og strakte sig udover vinduet, som stod aabent. I samme øieblik tabte han fodsfæste, slog ud med armene, udspødte et forfærdelsesens skrig og — faldt ned i gaarden lige fra tredje etage. Gutterne samlede sig forstrækkede om ham. Der laa han uden bevidsthed stille og bleg, og lærerne bar ham til hans hjem, som var lige i nærheden. Lægen kom. Da han grundig havde undersøgt Kristoffer, rystede han paa hovedet og sagde: „Han vil blive puffelrygget! Han har brullet ryggen og vil blive krøbling hele sit liv.“ Karls spaadom gik altsaa i opfyldelse, og Kristoffer blev en krøbling for hele sin levetid.

Oscherkeserne.

(Med billede.)

Ka u k a s u s er navnet paa landene mellem det sorte og det kaspiske hav. Beboerne af disse egne hører til forskjellige folkestammer, en del er kristne, andre muhamedanere; men et særtjende for de fleste af dem er deres tapperhed og krigeriske karakter.

Dette er ogsaa tilfældet med t s c h e r k e s s e r n e, som hører til de mest bekjendte blandt Kaukasus's folkslag. Deres skjønhed har gjort dem viden bekjendte, men ikke mindre deres tapperhed; dette har især russerne faaet føle, idet det først har været efter langvarige og fortvilede kampe, at t s c h e r k e s s e r n e har høiet sig under det russiske aag.

Billedet fremstiller et par t s c h e r k e s s e r e under besøg i Konstantinopel, hvor de ofte søger hen, dels fordi mange af dem bekjender sig til den muhamedanske religion, tildels desværre ogsaa for hemmelig at drive slavehandel. Deres skjønhed er let iøinefaldende, og deres krigeriske karakter vises af de patronbeholdere, som sees sirlig ordnede paa brystet af de lange frakker; den ene har endog sit gevær hos sig, indhyllet i et futteral af faareskind. Den lille gut forstaaer nok, at han her har at gjøre med folk, som kan have lyst til at kjøbe de vaaben, han har at falbøde.

Spotteren i vertshuset.

Iaaret 1849 sad i et vertshus i byen Geldern nogle unge mænd sammen omkring et kortbord. De lo, pratede, bandede og drev spot med alt muligt; men især var der en af dem, som bandede saa stygt og forfærdelig, at endog hans kamerater talte til ham derom og sagde til ham, at han dog ikke maatte bande saa rent skræffelig. „Ha, ha —“ lød hans svar — „hvad er da eders mening. Tror I da virkelig, at der findes nogen Gud? Tror I paa et liv efter døden? — Det er bare narrestreger, hvormed man vil holde de dumme bønder itømme; men saadant maa dog oplyste mennesker være hævede over.“

Paa denne maade fortsatte han og bandede fremdeles lige meget. Dog, hvad mennesket saar, det skal han ogsaa høste.

Nogle uger senere finde vi den samme spotter ligge i det samme vertshus, stiv, lam og uden at kunne tale. Den tidligere saa stolte og voldsomme mand laa aldeles ubehjælpelig paa sit leie. Han var bleven rammet af et slagtilfælde og kunde ikke bevæge sin arm og sine fingre saa meget, at han kunde tegne en strek paa bordet foran sig.

Han kunde heller ikke tale saavidt, at han formaaede at gjøre sig forstaaelig; man hørte blot ordene „retfærdige Gud!“ fremstammes langt bag i hans strube. Paa alle spørgsmaal om hans befindende fik man kun til svar: „retfærdige Gud!“ Intet ja eller nei, blot „retfærdige Gud!“ Siden hørte man ham dog ogsaa undertiden sige „Jesus Krist!“

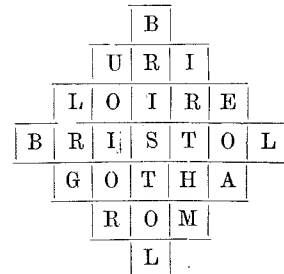
Han kjørte over det tredje bud.

En prest i Danmark mødte en søndag en mand, som kom kjørende med et læs med bygningsmaterialer.

Presten sagde til manden: „Stop, du kjører over noget!“

Manden stoppede hesten, og da han intet saa i veien, sagde han: „Hvad mener De?“ „Det tredje bud,“ sagde presten.

Opløsning paa diamantgaaden i nr. 27.

Billedgaade.

ka tær

h

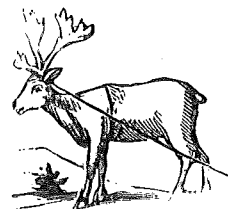
s

g

e

ter